

Arrest

nr. 302 147 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoeker en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021.

Op 5 april 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Het CGVS nam de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die met een schrijven van 19 april 2023 ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Haybadkhel, district Bati Kot in de provincie Nangarhar. Uw vader werkte als soldaat voor het leger. Hij werd tijdens de tweede nacht van zijn verlof in augustus 2020 's nachts thuis meegenomen door de taliban. U waarschuwde het checkpoint van Bruk dat uw vader meegenomen was. Het personeel van het checkpoint ging op zoek naar uw vader terwijl u aan het checkpoint bleef wachten. Enkele uren later werd uw vader gehavend teruggebracht naar het dorp. Uw vader zei dat er twee talibanleden van uw dorp betrokken waren bij de ontvoering, met name K. en K. Uit vrees voor verdere problemen besloot uw vader om met het hele gezin naar het huis van uw oom te gaan. Enkele dagen later verlieten u en uw vader het land. Jullie reisden samen naar Iran, waarna u uw tocht alleen verder zette. Na een reis van een jaar en enkele maanden kwam u in België aan op 21 november 2021, waarna u op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw vader.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; de bankkaart van uw vader; een identificatiebadge van uw vader geldig van 14 april 2010 tot 14 april 2013; een militaire badge van uw vader geldig tot 30 oktober 2022; drie foto's van uw vader tijdens zijn werk; en een dreigbrief van de taliban opgesteld op 24/07/1400 (= 16 oktober 2021) waarin staat dat twee inwoners van het dorp Haybadkhel, namelijk D. en zijn zoon I., zich dienen te melden bij het districtshuis van Bati Kot of anderszins gedood zullen worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw leeftijd. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Roemenië geregistreerd staat als meerderjarige met geboortedatum 2 februari 2003. Bij uw aankomst in België verklaarde u echter geboren te zijn op 10 maart 2004 (MENA-fiche, p. 1 en 4). U beweerde zodoende minderjarig te zijn. Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 7 december 2021, werd uw leeftijd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Hiermee geconfronteerd blijft u evenwel volharden in uw initiële bewering minderjarig geweest te zijn bij aankomst in België (Verklaring DVZ, vraag 4; NPO, p. 23). Zo geeft u tijdens uw onderhoud op de DVZ aan dat u 17 jaar bent, hetgeen in lijn ligt met uw taskara (NPO, p. 11), die werd uitgereikt op 13/12/1394 (= 3 maart 2016) en waaruit blijkt dat u destijds elf jaar oud was. Aldus zou u op 18 januari 2022, de datum van uw onderhoud op de DVZ, effectief 17 jaar oud zijn. Dit gaat evenwel in tegen het objectieve leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u destijds minstens 18,6 jaar geweest moest zijn. Aan uw taskara kan dan ook weinig waarde gehecht worden, temeer daar het slechts een kopie betreft en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Met betrekking tot uw leeftijd kan er overigens nog gewezen worden op een zeer bevreemdende vaststelling. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd naar uw geboortedatum antwoordde u dat u geboren bent in het jaar 1389 (= 2010/2011). Gevraagd naar uw leeftijd, herhaalt u dat u geboren bent in 1389 (= 2010/2011)(NPO, p. 4). Dit komt bevreemdend over gelet op de kennis van de Afghaanse kalender die u elders tijdens uw persoonlijk onderhoud etaleert. Zo weet u dat het heden 1402 (=2023/2024) in de Afghaanse tijdstelling (NPO, p. 5). Ook blijkt u op de hoogte te zijn van het jaartal bij vertrek, namelijk 1399 (=2020/2021) en van het jaar waarin u uw taskara ging halen, namelijk 1394 (=2015/2016). Bovenstaande vaststellingen aangaande uw leeftijd tasten uw algemene geloofwaardigheid reeds aan.

U verklaarde dat uw vader jarenlang actief was als soldaat bij het Afghaanse leger. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Zo blijkt uw kennis betreffende zijn tewerkstelling zeer lacunair te zijn. Hoewel uw vader volgens uw verklaringen in totaal negen jaar gewerkt heeft voor het leger (NPO, p. 6), slaagt u er niet in ook maar een begin aan informatie te geven over zijn tewerkstelling. Gevraagd naar zijn taken geeft u slechts aan dat hij een gewone soldaat was (NPO, p. 12). Gepeild naar wat hij als soldaat deed, verklaart u voorts enkel dat een soldaat functioneert onder het bevel van een commandant en die bevelen opvolgt (NPO, p. 13).

Over de toetreding van uw vader bij het leger beperkt u zich tot het stellen dat uw vader er gewoon naartoe is gegaan en is beginnen te werken (NPO, p. 13). U stelt bovendien dat hij daar geen opleiding voor gevolgd heeft en dat hij er alleen gewerkt heeft (NPO, p. 13). Dat uw vader zonder opleiding kon starten als soldaat is weinig aannemelijk. Over de wapens die uw vader gebruikte, kan u voorts weliswaar zeggen dat zijn specialiteit was om de raketwerper te bedienen, maar u weet niet met zekerheid te zeggen of hij ook andere wapens gebruikte (NPO, p. 16). U vroeg er niet naar omdat u daar niets mee te maken had (NPO, p. 16). Tweemaal gevraagd om een voorbeeld te geven waarbij uw vader de raketwerper moest gebruiken, stelt u voorts dat hij daar geen andere verhalen over verteld heeft (NPO, p. 12). Bovendien weet u niet eens of uw vader ooit het wapen heeft gebruikt of niet. Gevraagd naar de collega's van uw vader geeft u aan dat hij daar niets over zei. U bent er niet van op de hoogte wie zijn collega's waren en u weet zelfs niet of uw vader collega's had uit het dorp (NPO, p. 17). Dit is opnieuw weinig overtuigend. Dat u nauwelijks informatie heeft over de taken, collega's en het wapengebruik van uw vader na een legerdienst van negen jaar is zeer bevreemdend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband.

Daarnaast kan u helemaal niet uitweiden over de tewerkstelling van uw vader op zijn verschillende werkplekken. U stelt dat uw vader diende in de provincies Helmand, Khost en Kunar (NPO, p. 6). Gevraagd naar hoe lang hij steeds werkte in deze drie gebieden, blijft u het antwoord echter elke keer schuldig (NPO, p. 6). Gevraagd naar zijn tijd in Helmand zegt u dat hij werkte in Lashkar Gah, maar kan u niet preciezer zijn (NPO, p. 13). U heeft geen idee op welke basis uw vader zat, wie zijn commandant was en bij welke eenheid hij zat (NPO, p. 13). Gevraagd naar zijn kandak, antwoordt u dat het de tweede kandak was (NPO, p. 13). Gepeild naar uw kennis over deze kandak, blijft u echter het antwoord schuldig en antwoordt u dat u er niets over weet en enkel eens hoorde zeggen dat hij bij deze kandak werkte (NPO, p. 13). Gevraagd naar zijn taken en wat uw vader deed in Helmand, zegt u dat hij een veiligheidspost zou bemannen of een andere plek waar hij voor gevraagd werd (NPO, p. 13). Doorgevraagd naar zijn precieze activiteiten, zegt u dit niet te weten omdat u er zelf niet bij was. Gepeild naar zijn tijd in Khost, zegt u dat hij werkte in Ghabri (NPO, p. 13). Gevraagd om preciezer te zijn over de werkplek van uw vader, kan u echter niet antwoorden (NPO, p. 13). U weet ook niet hoe lang uw vader werkte in Helmand toen zijn overplaatsing gebeurde (NPO, p. 13-14). Ook op de concrete reden voor zijn overplaatsing kan u niet antwoorden. Gevraagd naar de basis waar hij zat, antwoordt u dat ze niet voortdurend op dezelfde basis zaten, maar zich verplaatsten naar andere plaatsen (NPO, p. 14). U weet echter niet waar hij dan zoal verbleef, enkel dat het niet op eenzelfde plek was. U weet voorts niet wie zijn commandant was in Khost en ook niet bij welk onderdeel van het leger hij zat (NPO, p. 14). Ook de concrete kandak kan u niet benoemen. Gevraagd naar zijn taken in Khost, zegt u dat uw vader daar niets over verteld heeft (NPO, p. 14). Zelfs over zijn activiteiten op zijn meest recente werkplek heeft u nauwelijks informatie. Gevraagd naar zijn tijd in Kunar, zegt u dat hij werkte in Narang, maar kan u opnieuw niet preciezer zijn over de werkplek (NPO, p. 14). U kent opnieuw niet de naam van de basis waar hij tewerkgesteld werd, noch de naam van zijn commandant. Gevraagd naar de reden van de overplaatsing, blijft u het antwoord schuldig en zegt u dat u dat niet kan weten omdat hij instructies volgde van anderen (NPO, p. 14). U blijkt evenwel ook niet gevraagd te hebben waarom uw vader overgeplaatst werd (NPO, p. 14). Gevraagd naar het onderdeel van het leger waarvoor hij in Kunar actief was, antwoordt u dat hij een soldaat was (NPO, p. 14). Later geeft u dat hij actief was in het tweede kandak en maar tegelijk stelt u ook dat hij eigenlijk overal actief was bij het tweede kandak. Dit is opmerkelijk, eerder beweerde u immers dat uw vader niet gezegd heeft bij welk kandak hij actief was in Khost (NPO, p. 14 en 15). Gevraagd naar zijn taken als soldaat in Kunar antwoordt u dat dit zijn job was en dat hij er niets anders over vertelde dan dat hij als soldaat op die plek zat te werken (NPO, p. 15). Gevraagd naar zijn activiteiten tijdens de laatste jaren, antwoordt u opnieuw dat hij een soldaat was (NPO, p. 15). Erop gewezen dat er veel soldaten waren in het Afghaanse leger en gevraagd naar wat hij – uw vader – dan zoal deed op zijn werk geeft u aan dat hij nooit gezegd heeft wat hij precies deed (NPO, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer informatie kan aanreiken over uw vaders werk als soldaat. Deze vaststellingen doen nogmaals afbreuk aan uw verklaringen over het beweerde werk van uw vader als soldaat bij het Afghaanse leger.

Daarnaast schieten ook uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die uw familie nam tekort. Vooreerst is het opvallend dat u over zijn route tussen het werk en thuis geen informatie heeft (NPO, p. 16). U weet zelfs niet hoe lang zijn tocht duurde van en naar Kunar. U weet wel dat hij stiekem naar huis kwam (NPO, p. 16 en 17), maar doorgevraagd naar de manier waarop hij dan stiekem naar huis kwam, raakt u niet verder dan dat uw vader 's nachts naar huis kwam (NPO, p. 17). Deze uitleg komt bevreemdend over. Eerder verklaarde u immers dat de taliban 's nachts actief was in uw dorp. Dat uw vader als belangrijkste voorzorgsmaatregel 's nachts naar huis kwam als hij verlof had, snijdt bijgevolg geen hout. Ook blijkt het alibi dat uw vader en uw familie klaar hadden indien anderen zouden vragen naar zijn werk helemaal niet uitgediept te zijn. Volgens uw verklaringen vertelde uw vader dat hij ging werken als een arbeider (NPO, p. 17). Doorgevraagd naar wat voor werk hij dan deed als arbeider, blijkt uw vader niet minder dan drie verschillende alibi's te hebben: hij werkte in de bouw,, hij werkte met een

kar werkte of hij was een schilder (NPO, p. 17). Gevraagd waar uw vader dan zagezegd ging werken, antwoordt u dat het aan hem was om zoiets te zeggen op dat moment (NPO, p. 17). Gepeild naar uw antwoord als iemand vroeg naar het werk van uw vader, stelt u dat u hem als een schilder bestempelde. Gevraagd naar waar hij dan actief was als schilder, zegt u dat u Kaboel of zoiets vermeldde (NPO, p. 17). Dat jullie een niet beter afgelijnde dekmantel ontwikkelden om de tewerkstelling van uw vader verborgen te houden in een regio waar de taliban actief was (NPO, p. 7), komt weinig aannemelijk over en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn door u beweerde tewerkstelling.

Voorts kan u helemaal niets vertellen wanneer u meermaals uitgenodigd wordt om een anekdote te vertellen over het werk van uw vader, zelfs niet als u wordt aangespoord om eender wat te vertellen. Wanneer gepeild wordt naar straffe verhalen die uw vader meemaakte over die negen jaar, zegt u dat hij nooit vertelde over incidenten waar hij bij betrokken was om jullie niet te verontrusten (NPO, p. 18). Gepeild of u er naar vroeg, zegt u dat uw vader af en toe wel iets vertelde, maar niet over alle zaken die hij meemaakte (NPO, p. 17). Doorgevraagd naar wat uw vader dan wel vertelde, zegt u enkel dat u gewoon met hem sprak zoals anderen met hun vader spraken (NPO, p. 17). Uitgenodigd om toch een verhaal te vertellen over het werk van uw vader, waarbij verduidelijkt wordt om eender wat te vertellen over zijn werk, gaande van gevechten en incidenten tot zijn taken, anekdotes of momenten met de collega's, antwoordt u enkel dat hij gewoon vertelde dat hij in burger naar huis kwam zodat niemand op de hoogte is (NPO, p. 17). Specifiek gevraagd naar gevechten geeft u aan dat hij daar niets over verteld heeft. U stelt bovendien dat zelfs als hij deelnam aan gevechten dat uw vader er dan niets over verteld heeft, waaruit blijkt dat u niet eens weet of uw vader effectief deelnam aan gevechten (NPO, p. 18). Wanneer u vervolgens nog tweemaal de kans geboden wordt om nog iets te vertellen over het werk van uw vader, herhaalt u dat uw vader nooit iets verteld heeft over een speciaal incident of iets dergelijks en stelt u dat uw vader enkel vroeg hoe het was met u en met uw studies (NPO, p. 18). Ook deze lacunes in uw kennis over uw vaders werk ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband nogmaals.

Dat het niet aannemelijk is dat u nauwelijks kennis heeft over de tewerkstelling van uw vader wordt bovendien bevestigd door uw verklaringen waaruit blijkt dat u steeds in contact bleef staan met uw vader en aldus in de mogelijkheid was om zich afdoende te informeren. Zo blijkt dat uw vader soms vanop de basis of van ergens onderweg belde en dat hij om de twee of drie maanden verlof had van zijn werk in Kunar (NPO, p. 15-16 en 16). Uw vader bleef dan vijf en soms tien dagen thuis (NPO, p. 15). U blijkt evenwel niet gevraagd te hebben naar zijn werk (NPO, p. 15). U stelt dat u veel te jong was en u bezig hield met uw studie en school (NPO, p. 15). Gevraagd of u niet meer te weten wou komen over zijn negen jaar durende werk voor het leger gelet op het interessante karakter van een dergelijke job, antwoordt u dat u pas in de laatste jaren begon te beseffen wat voor job uw vader deed en u voordien nog veel te jong was en u zich daar niet mee bezig hield (NPO, p. 6 en 15). Uw, volgens uw eigen verklaringen, jonge leeftijd kan dit gebrek aan kennis, gelet op de impact die uw vader werk had op uw leven, maar moeilijk rechtvaardigen. Ook uw rechtvaardiging dat het uw vader was die dit werk deed en u niet aanwezig was (NPO, p. 6, 12 en 13) kan absoluut niet overtuigen. U blijkt niet eens de minste interesse getoond te hebben in het werk van uw vader. Zo blijkt u ook niet nagevraagd te hebben over zijn werk nadat u besepte welke job hij deed (NPO, p. 15). Gevraagd of u niet aan uw moeder of andere familieleden kon navragen over zijn tewerkstelling, zegt u dat hij ook niet tegen de anderen sprak over zijn werk (NPO, p. 15). Daarnaast stelt u ook dat uw vader momenteel in Iran verblijft en u om de week of twee weken contact heeft met hem (zie MENA-fiche; Verklaring DVZ, vraag 13; NPO, p. 4 en 5). Gewezen op het feit dat uw vader in Iran zit en u achteraf zich kon informeren over zijn werk, zegt u dat u niets bijzonders heeft gevraagd (NPO, p. 18). Gepeild naar de reden waarom u er niet om vroeg, stelt u dat hij tegen u zei om u altijd bezig te houden met uw studies en school en niets vertelde over zijn job (NPO, p. 18). U stelt bovendien dat u zelfs niet wilde vragen naar het werk van uw vader (NPO, p. 18). Gewezen op het feit dat zijn werk de oorzaak is van jullie problemen met de taliban en ervoor zorgde dat jullie dienden te vluchten uit Afghanistan, zegt u dat het toen niet het moment was om vragen te stellen omdat jullie veiligheid centraal stond en het een periode van angst was (NPO, p. 18). Gewezen op het feit dat jullie samen vertrokken zijn uit het land en u nog steeds contact heeft met uw vader die in Iran woont en met de familie die achtergebleven is in Afghanistan en u bijgevolg gelegenheden genoeg had om u te informeren over zijn werk, stelt u dat hij uw vader is en u hem toch niet verantwoordelijk kan houden voor de problemen (NPO, p. 19). Deze uitleg rechtvaardigt uw lacunaire kennis over uw vaders werk geenszins. Dit gebrek aan kennis en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees om terug te keren naar Afghanistan, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten met betrekking tot uw vaders werk kunnen de vaststelling dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vaders profiel niet ombuigen. Zo kan er vooreerst opgemerkt worden dat de bankkaart van uw vader een markante schrijffout bevat. Dat op een dergelijk document het verkeerde Ministry of Deffince (in plaats van het vermoedelijke 'Ministry of Defence') te lezen valt is niet aannemelijk en maakt niet alleen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van dit document, maar maakt ook dat er zeer ernstig voorbehoud moet geplaatst worden bij de echtheid van de overige door u voorgelegde stukken. Betreffende al de door u neergelegde documenten met betrekking tot uw vader – zijn taskara, zijn badges en zijn bankkaart kan overigens nog aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Bovendien kan aangestipt worden dat al de door u neergelegde documenten slechts kopieën zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier na te gaan is. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief. Voorts heeft u geen enkele foto van uzelf met uw vader waardoor niet vastgesteld kan worden dat de persoon die afgebeeld wordt op de foto's die u indiende daadwerkelijk uw vader betreft, zoals u beweert (NPO, p. 9). Gevraagd naar een foto van uzelf en uw vader, zegt u dat jullie wel foto's hadden, meerdere zelfs, maar dat bij jullie vertrek uit het land jullie heel wat zaken kwijtgeraakt zijn (NPO, p. 19). Gevraagd of uw andere familieleden in Afghanistan nog foto's van u en uw vader hebben, zegt u dat alle andere foto's verloren zijn gegaan (NPO, p. 19). Uit deze vaststellingen kan slechts afgeleid worden dat de door u voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze uw verklaringen aangaande het beweerde werk van uw vader kunnen ondersteunen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw vader werkzaam was voor het Afghaanse leger. Gezien de door u beweerde problemen met de taliban voortvloeiend uit uw vaders werk als militair (NPO, p. 10, 11 en 19), kan er aan deze problemen geen geloof gehecht worden.

Bijkomend kan er nog gewezen worden op een aantal vaststellingen die het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met de taliban onderbouwen.

Zo dient te worden vastgesteld dat u wat betreft de ontvoering van uw vader weinig overtuigende verklaringen aflegt. Hoewel u thuis was toen zijn arrestatie gebeurde, bent u niet in staat om aan te geven hoeveel talibanleden uw vader arresteerden (NPO, p. 19). Gevraagd naar de feiten stelt u enkel dat de taliban uw vader meenamen (NPO, p. 19). Gevraagd naar de manier waarop uw vader meegenomen werd, zegt u dat ze hem gewoon vasten meenamen (NPO, p. 20). U blijkt evenwel niet te weten of de talibanleden te voet waren. Uw vader vertelde voorts niets over wat er gebeurd was (NPO, p. 20). Ook over zijn gevangenschap en het vuurgevecht herhaalt u meermaals dat u er zelf niet bij was om te weten wat er zich afspeelde (NPO, p. 20). Gepeild of u niet gevraagd heeft aan uw vader wat er precies gebeurd was, zegt u dat uw vader zei dat hij ontvoerd was en er dan geweeschoten volgden, maar er niets meer over zei (NPO, p. 20). Opnieuw gevraagd of u niet meer wou weten over wat er gebeurd was na zo'n spannend moment, antwoordt u dat uw vader enkel zei dat ze hem wilden ontvoeren. Opnieuw gepeild naar wat uw vader nog meer verteld heeft over de tocht die hij aflegde en het vuurgevecht, komt u weer niet verder dan dat ze uw vader wilden meenemen en ontvoeren en u naar het checkpoint bent gegaan (NPO, p. 21). Gepeild naar uw kennis over zijn bevrijding, antwoordt u slechts dat er heen en weer werd geschoten (NPO, p. 21). Aangespoord om daar nog meer over te vertellen, vult u enkel aan dat er ook op de taliban werd geschoten, ze zich terugtrokken en gevlucht zijn (NPO, p. 21). Dat u niet meer informatie kan aanreiken over de ontvoering van uw vader en het vuurgevecht dat daaruit volgde, opnieuw gelet op de veelheid aan momenten die u had om hier meer informatie over te vergaren, is niet aannemelijk en ondermijnt eens te meer uw asielaanspraak.

Ook aangaande de dreigbrief die u indiende kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden. Niet alleen kan er ook hier opgemerkt worden dat er aan een dergelijke brief weinig waarde gehecht kan worden gezien het slechts een kopie betreft en gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, ook kan er gewezen worden op het opvallende gegeven dat de taliban pas meer dan een jaar na de feiten deze dreigbrief overmaakten uw familie. De dreigbrief werd volgens uw verklaringen twee maanden na de machtsovername opgestuurd (NPO, p. 10), hetgeen overeenkomst met de datum die vermeldt wordt op de dreigbrief zelf, met name 24/07/1400 (= 16 oktober 2021). Dat de taliban een jaar lang niets ondernemen, daar waar ze wel aanwezig waren in de regio (NPO, p. 7), en pas een jaar na de vlucht van u en uw vader bijkomende problemen veroorzaakten, komt zeer bevreemdend over. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet precies weet van wie deze dreigbrief afkomstig is (NPO, p. 21). Gevraagd naar de precieze afzender, zegt u dat uw moeder hen niet herkend heeft (NPO, p. 22). Doorgevraagd naar de specifieke commandant of groep van de taliban, zegt u bovendien dat u niet weet wat er allemaal in staat en van wie het is. Deze vaststellingen aangaande de dreigbrief ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uw advocaat haalt weliswaar aan dat u als ongelovige bestempeld zou worden omdat u op Europees grondgebied heeft verbleven (NPO, p. 25), doch voegt hier geen concrete elementen aan toe waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst doorheen uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties overigens zelf op geen enkel moment naar het feit dat u als ongelovige bestempeld zal worden. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker vangt zijn betoog aan door te benadrukken dat hij Afghanistan ontvlucht is omdat zijn vader ontvoerd werd door de taliban, de vader bij het Afghaanse leger heeft gediend en verzoeker zelf daardoor ook problemen ondervindt vanwege de taliban. Vervolgens somt verzoeker de risicogroepen op die blijken uit de Country Guidance van het EUAA van april 2022 en de analyse van Nansen van het beschermingsbeleid en de risico's bij terugkeer van oktober 2022. Verder gaat verzoeker paragraaf per paragraaf in op de bestreden beslissing.

Wat betreft de discussie over de leeftijd van verzoeker en het feit dat hij in Roemenië geregistreerd staat onder een andere naam en als meerderjarige, wijst verzoeker erop dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek reeds ter sprake is gebracht in het Europees Parlement in een resolutie waarin onder meer wordt geduid dat de gebruikte medische technieken om de leeftijd vast te stellen omstreden zijn en een grote foutenmarge kennen. Er wordt gepleit voor een multidimensionale en multidisciplinaire aanpak. Verzoeker stelt dat blijkt dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek terwijl verweerder er zonder meer vanuit gaat dat het leeftijdsonderzoek onbetwistbaar is.

Aangaande het motief dat verzoeker enkel een lacunaire kennis heeft aangaande het werk van zijn vader, verwijst verzoeker naar een richtlijn van de UKBA aangaande de beoordeling van geloofwaardigheid van verzoeken om internationale bescherming. In die richtlijn wordt gesteld dat overheden die beslissingen nemen moeten rekening houden met het profiel van de verzoeker, zowel om te beoordelen welke kennis redelijkerwijs kan verwacht worden en het effect van leeftijd, gender, sociale achtergrond en medische of psychische elementen. Verzoeker stelt dat hij weinig geletterd is en dat de vragen van het CGVS hieraan niet aangepast waren, zoals hoelang zijn vader in welk gebied diende, op welke basis hij zat, wie zijn commandant was, in welke eenheid hij zat. Verzoeker voert aan dat hij wel over verschillende elementen informatie kon geven, maar verweerder dit onvoldoende vond. Wat betreft het feit dat verzoeker geen anekdotes of straffe verhalen kon vertellen, stelt hij dat zijn vader niet uitweidde over zijn werk. Zelfs al had verzoeker vragen gesteld, dan nog staat niet vast dat zijn vader toch over zijn werk zou verteld hebben.

Aangaande het motief over de neergelegde documenten benadrukt verzoeker dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, zodus ook met de schriftelijke stukken, aangezien de documenten een positief effect kunnen hebben op de geloofwaardigheid en deze dus niet mogen genegeerd worden bij gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen. Verzoeker citeert in die zin uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald het arrest MA t. Zwitserland van 18 november 2014, nr. 52589/13.

Met betrekking tot het motief over de ongeloofwaardige verklaringen aangaande de ontvoering van verzoekers vader door de taliban, wenst verzoeker te benadrukken dat gezien zijn ongeschoolde status en zijn jonge leeftijd niet kan geëist worden dat hij zou weten hoe een asielprocedure loopt toen hij Afghanistan heeft verlaten. Nu hij hiervan geen idee had, heeft hij ook aan zijn vader geen vragen gesteld over hoe de ontvoering door de taliban was gelopen.

Aangaande het motief van verweerder dat zijn documenten maar kopieën betreffen, citeert verzoeker uit het voormelde arrest MA tegen Zwitserland waarin het EHRM heeft gesteld dat louter omdat documenten kopieën betreffen, en op grond van de veralgemeende overtuiging dat zulke stukken in theorie makkelijk kunnen gekocht worden, de vraag of een verzoeker aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal ondergaan, niet mag beantwoord worden enkel op basis van de verklaringen in twee interviews afgelegd, zonder de documenten inhoudelijk te onderzoeken. De geloofwaardigheid moet bijgevolg steeds ook beoordeeld worden in het licht van de voorgelegde stukken.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, "*Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*". Hij stelt voorts dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden en stelt dat sinds de machtsovername de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen met betrekking tot Covid-19 zijn weggefallen en verwijst naar een statement van de WHO van 22 september 2021 (<https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-inafghanistan-must-be>

urgently-addressed-and-health-gains-protected) en OCHA, “Afghanistan: Weekly Humanitarian Update” (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021 (internetlink). Hij stelt dat de taliban zich bij alle voorgaande beperkingen baseert op de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit The Guardian, “Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI”, 7 september 2021. Hij stelt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald nu er geen garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Met betrekking tot de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst hij er op dat UNHCR in zijn “Guidance Note” van 9 februari 2022 enkel verwijst naar info tot december 2021. Verder stelt hij dat de EUAA “Country Guidance” ook geen recente analyse bevat, meer bepaald eveneens info tot december 2021 en dus dat aan de conclusie van de EUAA “Country Guidance” dat het niveau van het willekeurig geweld significant lager is geworden niet te veel gewicht moet worden toegekend. Hij verwijst naar EUAA “Country guidance”, p. 130 en Nansen note 2-2022, “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Aanvullende nota

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 19 januari 2024 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA, COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrr.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij kopieën neer van zijn taskara en de taskara van zijn vader. Ter zitting legde verzoeker ook zijn originele taskara voor. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder.

Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Bati Kot in de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

De kern van het vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart dat zijn vader werkte voor het Afghaanse leger. Hij werd in augustus 2020 tijdens een nacht meegenomen door de taliban. Verzoeker waarschuwde het personeel van een checkpoint, dat op zoek ging naar zijn vader. Na enkele uren werd verzoeker zijn vader teruggevonden in gehavende toestand. Verzoekers vader gaf twee namen van talibanleden die betrokken waren bij de ontvoering. Uit vrees voor verdere problemen besloot verzoekers vader om met het hele gezin naar het huis van verzoekers oom te gaan. Enkele dagen later verlieten verzoeker en zijn vader Afghanistan richting Iran. Verzoekers vader bleef in Iran terwijl verzoeker verder reisde en na een jaar en enkele maanden in België aankwam in november 2021. Verzoeker vreest in geval van terugkeer gedood te worden door de taliban als gevolg van het werk van zijn vader.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader jarenlang heeft gediend bij het Afghaanse leger.

Hij baseert zich hiervoor onder meer op de volgende motieven:

- 1) Verzoekers kennis over de tewerkstelling van zijn vader is zeer lacunair. Zo bijvoorbeeld weet verzoeker niet of zijn vader ooit een raketwerper (wat zijn specialiteit was) heeft gebruikt, noch of hij ooit heeft deelgenomen aan gevechten.
- 2) Evenmin weet verzoeker of zijn vader collega's had in het dorp.
- 3) Verder stelt verzoeker aangaande de toetreding van zijn vader bij het leger dat hij daar gewoon naartoe is gegaan en is beginnen werken. Hij heeft daar geen opleiding voor gevolgd volgens verzoeker, hetgeen verweerder niet aannemelijk acht.
- 4) Verzoeker kan evenmin enige anekdote vertellen over het werk van zijn vader. Gepeild of verzoeker af en toe aan zijn vader vroeg naar wat er gebeurde op het werk, antwoordde verzoeker dat hij af en toe wel iets vertelde, maar doorgevraagd wat zijn vader dan wel vertelde, kon verzoeker niet concreet antwoorden. Dat verzoeker nauwelijks informatie heeft over de taken, collega's en het wapengebruik van zijn vader na een legerdienst van negen jaar acht verweerder zeer bevreemdend.
- 5) Verzoekers verklaring dat hij nog te jong was en zich niet bezig hield met het werk van zijn vader, neemt verweerder niet aan als afdoende verklaring. Des te meer omdat verzoeker ook nu verklaart regelmatig (om de week of twee weken) contact te hebben met zijn vader, die in Iran zou verblijven, maar nog steeds die gelegenheden niet te baat grijpt om zich te informeren over zijn werk. Aangezien het werk van zijn vader de kern uitmaakt van verzoekers vrees voor vervolging, neemt verweerder niet aan dat verzoeker er nog steeds een dergelijke ongeïnteresseerde houding op nahoudt.
- 6) Wat betreft de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, stelt verweerder dat deze de ongeloofwaardigheid van het profiel van zijn vader niet kunnen ombuigen. Op de bankkaart staat een markante schrijffout. Het Ministerie van defensie wordt vermeld als de "Ministry of Deffince". Aangaande de overige stukken aangaande het werk en de identiteit van zijn vader (taskara, badges en bankkaart) stelt verweerder dat uit informatie (gevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse stukken erg onzeker is. De voorgelegde stukken zijn eveneens kopieën, waarvan de bewijswaarde relatief is.
- 7) Op de voorgelegde foto's staat een man afgebeeld waarvan niet vastgesteld kan worden dat het verzoekers vader is. Verzoeker kan geen foto voorleggen waarop hijzelf samen met zijn vader staat afgebeeld. De documenten kunnen bijgevolg de verklaringen niet ondersteunen.
- 8) Verzoeker legt weinig overtuigende verklaringen af aangaande de ontvoering van zijn vader. Hij verklaarde thuis geweest te zijn op het ogenblik van de ontvoering, maar kan niet zeggen hoeveel talibanleden zijn vader arresteerden en hij weet niet of die talibanleden te voet waren of op een andere manier zijn vader meenamen.

- 9) De dreigbrief werd pas meer dan een jaar na de feiten overgemaakt aan verzoekers familie (pas twee maanden na de machtsovername). Bovendien weet verzoeker niet wat in de dreigbrief staat.

De Raad stelt vast dat deze negen motieven steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud en in het administratief dossier. Verzoeker heeft een punt dat familieleden van personen die voor het Afghaanse leger hebben gewerkt, mogelijk tot een risicogroep behoren. Echter, op de voormelde negen gronden kon verweerder vaststellen dat de problemen met de taliban omwille van het werk van verzoeker zijn vader in casu niet aannemelijk werden gemaakt. De overige motieven in de bestreden beslissing, zoals onder meer het motief aangaande de leeftijd van verzoeker, weerhoudt de Raad niet in zijn devolutieve beoordeling, zodat hij ook niet dient in te gaan op de kritiek hierop in het verzoekschrift.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat moet rekening gehouden worden met zijn profiel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid, volgt de Raad verzoeker daarin maar kan dit in casu niet overtuigen als afdoende rechtvaardiging voor het feit dat verzoeker zo weinig weet te verklaren over de tewerkstelling van zijn vader. De Raad volgt verzoeker wel dat verweerder op bepaalde vlakken een te gedetailleerd en verregaand kennisniveau van hem veronderstelde, door bijvoorbeeld zeer ver door te vragen op de drie provincies, eenheden, commandanten waar(voor) verzoeker verklaarde dat zijn vader tewerkgesteld was. Echter, vragen aangaande het feit of zijn vader ooit een raketwerper (wat volgens verzoeker zijn specialiteit was) heeft gebruikt, of hij ooit heeft deelgenomen aan gevechten en of zijn vader collega's had in het dorp acht de Raad vragen waarvan verzoeker redelijkerwijs kon geacht worden het antwoord te weten. Hetzelfde kan opgemerkt worden over het feit dat verzoeker niet de minste anekdote kan vertellen over het werk dat zijn vader zovele jaren zou ondernomen hebben. Ook al kan men aannemen van een jong kind dat dit niet veel details moet kennen over de tewerkstelling van een ouder, heeft verweerder terecht ook bijkomende vragen gesteld over de periode na de vlucht, waarin verzoeker verklaarde regelmatig contact te hebben met zijn vader in Iran en waarop verzoeker verklaarde nog steeds geen vragen te stellen over die tewerkstelling die aan de basis ligt van zijn vluchtrelaas. Verzoeker voert aan dat hij weinig geletterd is, doch dit kan in casu niet aanvaard worden als verklaring voor het feit dat verzoeker ook op eenvoudige vragen over de jarenlange tewerkstelling van zijn vader niet kon antwoorden.

Ook aangaande de ontvoering van zijn vader kon verweerder terecht vaststellen dat verzoeker hier op essentiële vragen het antwoord schuldig moest blijven, aangezien verzoeker verklaarde aanwezig geweest te zijn op het moment van de feiten. De verklaring dat van verzoeker niet kan geëist worden dat hij bij het verlaten van Afghanistan zou weten hoe de asielpcedure werkt en hij bijgevolg geen vragen heeft gesteld aan zijn vader over de ontvoering, kan de Raad niet aannemen. Men hoeft immers niet te weten hoe een dergelijke procedure verloopt om doorleefde verklaringen te kunnen afleggen van ernstige gebeurtenissen, die mee de kern uitmaken van een vluchtrelaas.

Aangaande de laattijdigheid van de dreigbrief die aan de familie door de taliban werd overgemaakt, meer dan een jaar na de feiten, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet enkel kan afgewezen worden op basis van de verklaringen van een verzoeker, zonder oog te hebben voor de neergelegde documenten. Verweerder heeft juist inhoudelijk op goede grond vastgesteld dat er geen verklaring is voor het feit dat de taliban meer dan een jaar na de feiten nog een dreigbrief overmaakten en dat verzoeker zelf de inhoud van de door hemzelf voorgelegde dreigbrief niet kent.

Wat betreft de documenten kan verzoeker eveneens gevolgd worden dat er moet rekening gehouden worden met de schriftelijke stukken, die een positief effect kunnen hebben op de geloofwaardigheid. In casu echter draagt het in het geheel niet bij tot de geloofwaardigheid om een stuk voor te leggen met een opvallende spellingsfout, juist aangaande de kern van het vluchtrelaas, met name of zijn vader al dan niet voor het leger of Ministerie van defensie werkte. Ook blijkt dat verweerder de stukken niet enkel op grond van het feit dat het kopieën betreft heeft geweigerd in overweging te nemen of niet louter op die grond de geloofwaardigheid ervan heeft ontzegd. Hij heeft de stukken zowel in het licht van de verklaringen als in het licht van het rapport van Cedoca aangaande corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 -dat zich in het administratief dossier bevindt- beoordeeld, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omwille van de corruptie en het bijzonder moeilijk is de authenticiteit ervan na te gaan. Aangaande de foto's kan weliswaar een man in legeroutfit waargenomen worden, al dan niet gewapend, maar verweerder haalt aan dat niet kan vastgesteld worden dat het om verzoekers vader zou gaan. Gevraagd of verzoeker ook foto's heeft waar hij samen met zijn vader wordt afgebeeld, antwoordde verzoeker bevestigend maar waren al die foto's verloren gegaan. Gezien de eerder besproken

verklaringen en voorgelegde stukken, kon verweerder rechtmatig oordelen dat de stukken niet van die aard zijn dat ze de verklaringen die de kern van verzoeker zijn relaas betreffen, kunnen ondersteunen.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot deze problemen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen. Verzoeker was evenmin aanwezig ter zitting, zodat de Raad hem niet kon horen over de doorslaggevende motieven in de beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban in verband met het werk van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand*

omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan in die zin.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is sinds de machtsovername en dat de WHO en OCHA in 2021 problemen hebben gerapporteerd inzake de beschikbaarheid van medicijnen en andere middelen in ziekenhuizen. Dit wordt niet betwist maar hieruit kan nog niet blijken dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt zoals hierboven uiteengezet.

Bovendien baseert verzoeker zich op oude informatie aangaande de Covid-19 situatie uit 2021. Bijkomend moet worden aangestipt dat het citaat in het verzoekschrift vooral betrekking heeft op de moeilijke situatie in de provincies Uruzgan, Kandahar en Hilmand, terwijl verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Verder gaat het citaat uit het rapport *“Oral update on the situation of human rights in Afghanistan”* van de OHCHR ook uitgebreid in op de situatie van vrouwen, maar dit is niet relevant voor verzoeker. Waar verzoeker ook citeert uit een niet nader gepreciseerd rapport om te stellen dat er veel dodelijk geweld, arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden voorkomen, heeft dit citaat betrekking op protestanten, vrouwen en journalisten, zodat dit evenmin relevant is voor verzoeker.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert aan dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd, niet actueel genoeg is om een adequate beoordeling te maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad volgt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dus dat het gebruik van actuele informatie belangrijk is. De Raad wijst er evenwel op dat verweerder in een aanvullende nota zeer recente landeninformatie heeft aangebracht, zoals de EUAA *Country Guidance* van januari 2023, de EUAA *Afghanistan – Country Focus*

van december 2023 en de COI Focus Afghanistan van het CGVS zelf van 14 december 2023, die supra mede in de beoordeling zijn betrokken door de Raad. Verzoeker werd voorafgaand aan de zitting van deze aanvullende nota op de hoogte gebracht en de raadsman heeft dienaangaande op zitting geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES